

Arany László levele Ercsey Sándorhoz.

Pest 1867 marz. 4

Kedves bátyám !

Köszönöm megemlékezését a Bihar megyei restaurációkra vonatkozólag.

Azonban magam is folyvást a legnagyobb habozásban vagyok, ha e tárgyról kellene gondolkoznom. A fő tekintet, melyért lemennék, az apámék Szalontára költözése : ez apámnak igen élénk vágya, az egyetlen remény, melyhez, a jövőbe tekintve, kapaszkodik; anyám pedig tőlem nem akar elszakadni. Így csak az ^{én} lemenetelem által teljesülhetne az általános leköltözés.

Magamat tekintve, igaz, hogy én is igen unom a bürot; testet-lelket előlő munka, egy nap, mint más nap, változatlanul, gépként görnyedni az íróasztal mellett; - még inkább unom Pest kötömegét; azonban van egy, a mi ide csatol : az irodalom.

E pro és contrák közt hanyódom aztán ide-oda.

Számba vetem hajlamaimat is. Közigazgatási ághoz menni, s aztán folyvást veszekedni a tulkai oláhval, kellemetlenkedni fel és lefelé: oly foglalkozások, melyeket, midőn választanom lehet, nem örömet választok magamnak. Ha pedig a megyei központba jutnék be : ez nem lenne Szalontán, s azonfelül épen oly büroí foglalkozás volna, mint mostani hivatalom, csak hogy még több elfoglaltatással.

Én szeretek, szeretnék magamnak is dolgozhatni. Mostani hivatalomtól erre jut, kivált nyáron át, egy kis idő. Megvolna-e ez a megyén ? alig hiszem. A közigazgatási hivatal örökös utazgatás, kóborlás faluról falura : ez nem dolog. legalább mozogni szerető fiatal embernek nem az, sőt mulatság: most örömmel ragadnék meg olykor ily küldetést; azonban ez tömérdek időt ellop, még az éjszakákat is, a dolgozni akarótól, s magán dolgozatra nem jut idő. - A megyei központnál pedig mint mondtam, azt hiszem, sok szobai dolog lenne.

Vacillálok tehát.

Az bizonyos, hogy esküdtséget egyedül Sándor bácsi szolgabíró-sága mellett vállalnék el. Még tavaly szólottunk volt erről : most nem tudom, mily szándokkal van bátyám.

.....

Mindnyájokat ölelve

maradok

Pest 1867 marz. 4

szerető öccse

Laczi

• • • • •

1899